

РЕШЕНИЕ

№ 4913

гр. София, 16.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Ива Кечева

Светлана Димитрова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **4267** по описа за **2013** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор на дружеството К. Щ. К., срещу решение № 38 от 26.03.2013 г., постановено по н.а.х.д.№ 11695/2012 г. от СРС, НО – 10-ти състав.

С обжалваното решение е изменено Наказателно постановление № 22-2203973/12.03.2012 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” - С., като наложеното на [фирма] на основание чл.416, ал.5 от Кодекса на труда административно наказание „имуществена санкция” в размер на 10 000 лв. е намалено на 5 000 лв.

В жалбата се поддържа, че оспореното решение е незаконосъобразно като постановено при съществени нарушения на процесуалните правила, противоречие с материалния закон и явна несправедливост на наложеното наказание. Твърди се, че са нарушени разпоредбите на чл. 57, ал.1, т. 5 от ЗАНН като не са посочени датата и мястото на извършване на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Релевира се довод за липса на нарушение по чл.415, ал.1 КТ. Оплакването за явна несправедливост се основава на липсата на вредни последици и наличието на предпоставките за прилагане на чл.28 ЗАНН.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк.З. оспорва жалбата като неоснователна

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Пред настоящата инстанция страните не са представили нови писмени доказателства. Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Първи касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

След преценка на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и поотделно въззивната инстанция е направила законосъобразен и обоснован извод, че от обективна страна е осъществен състава на административно нарушение по чл.415, ал.1 от Кодекса на труда. Приетата от районния съд фактическа обстановка се подкрепя както от писмените доказателства, така и от показанията на разпитания актосъставител М. Г.-И.. Установено е по безспорен начин, че с Протокол от 15.11.2011 г. за извършена проверка, връчен на 22.11.2011 г., е дадено предписание № 6 - да бъде изплатено трудово възнаграждение за м. юни 2011 г. на 20 работника, изброени поименно, в срок до 22.12 2011 г. П. не е обжалвано и е влязло в законна сила. На 17.02.2012 г. управителят на дружеството подава Придружително писмо към документите по изпълнение на дадените задължителни предписания по връчения на 22.11.2011 г. протокол, в което декларира, че за м.юни 2011 г. все още не са изплатени трудовите възнаграждение на 12 работника, изброени поименно и в оспореното НП. Контролните органи при извършената проверка на 20.02.2012 г. установяват, че касаторът не е изпълнил даденото му предписание и не е удостоверил изплащането на трудовото възнаграждение на всички работници, посочени в предписанието и издават АУАН № 22-2203973/20.02.2012 г. Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че като не е изпълнил даденото му задължително предписание от контролен орган касаторът е нарушил нормата на чл.415, ал.1 от КТ. Тези изводи на въззивния съд са правилни и се споделят напълно от настоящата инстанция.

Неоснователни са оплакванията на касатора за допуснати процесуални нарушения. Въззивната инстанция е обсъдила относимите към спора писмени документи, както и показанията на разпитания като свидетел актосъставител М. Г.-И., и след като ги е анализирала подробно е постановила правните си изводи. Нарушението правилно е квалифицирано. При издаването на АУАН и НП не са допуснати визираните в касационната жалба нарушения. Нарушението е описано подробно и ясно, административно-наказващият орган е посочил и обсъдил доказателствата, въз основа които се установява извършеното нарушение. Посочена е и датата на извършване на нарушението, която е следващия ден след изтичане на дадения срок за изпълнение на предписанието, както и мястото – седалището на търговското дружество, където се

съхраняват ведомостите за изплатените трудови възнаграждение и където е извършена проверката.

Неоснователно е оплакването за явна несправедливост. След като е преценил всички смекчаващи обстоятелства, вкл. и фактът, че това нарушение е първо, съдът е намалил наложеното наказание от 10 000 лв. на 5 000 лв. Настоящата инстанция намира за неоснователно искането на касатора за прилагане разпоредбата на чл.28 ЗАНН. Естеството на засегнатите обществени отношения, както и неизплатените трудови възнаграждения на немалък брой работници – 12, не дават основание да се приеме, че случаят е маловажен. Съдът намира също така, че с приложението на чл.28 ЗАНН не биха могли да бъдат постигнати целите, залегнали в чл.12 ЗАНН.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд , то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК , вр. с чл. 63,ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 38 от 26.03.2013 г., постановено по н.а.х.д.№ 11695/2012 г. от СРС, НО– 10-ти състав

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: